

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Kaniové a soudců Ivo Pospíšila a Michala Bobka v právní věci žalobkyně: **ZPĚTNÝ LEASING, s. r. o.**, sídlem Nová výstavba 218, Obrnice, zastoupené advokátem JUDr. Petrem Doležalem, se sídlem Mazovská 476, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2024, č. j. KUKHK-4676/MSZ/2024-5, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11. 6. 2024, č. j. 30 A 15/2024 - 201,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11. 6. 2024, č. j. 30 A 15/2024 - 201, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 7. 2. 2024, č. j. KUKHK-4676/MSZ/2024-5, a rozhodnutí Městského úřadu Rychnov nad Kněžnou ze dne 14. 12. 2023, č. j. MURK-OKT-74909/2023-Trn, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti 20 342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jejího zástupce JUDr. Petra Doležala, advokáta.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci a rozsudek krajského soudu

[1] Žalobkyně požádala dne 22. 11. 2023 podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“), Městský úřad Rychnov nad Kněžnou (povinný subjekt) o poskytnutí informací k rychloměru, který se nachází na pozemní komunikaci č. 14 v obci Solnice, obecní části Ještětice, ve směru jízdy od obce Solnice, okres Rychnov nad Kněžnou. Konkrétně požadovala „*kupní smlouvu a fakturu, jejímž předmětem je nákup úložiště, na které jsou ukládány fotografie pořízené tímto rychloměrem*“ a „*snímek, který rychloměr pořídil dne 30. 7. 2023 v čase 11:44, včetně jeho metadat.*“

[2] Povinný subjekt žalobkyni vyzval dne 24. 11. 2023 k upřesnění pojmu *úložiště* a poučil ji, že data z rychloměru jsou ukládána přímo v měřicím zařízení u vozovky a jednou za 24 hodin jsou nahrána na server povinného subjektu zvaný S-RADAR. Žalobkyně k výzvě povinného subjektu upřesnila svou žádost dne 11. 12. 2023 tak, že se „*může jednat např. o fakturu za nákup pevného disku na serveru Městského úřadu Rychnov nad Kněžnou, na který jsou snímky ukládány. Důležité však je, aby se jednalo o fakturu právě za to úložiště (disk, diskové pole, disketa), na které jsou na serveru ukládány snímky z rychloměru.*“

[3] Povinný subjekt poskytl žalobkyni dne 7. 12. 2023 požadovaný snímek a jeho metadata a dne 14. 12. 2023 vydal rozhodnutí, kterým žádost ve zbytku odmítl kvůli neexistenci informace dle § 11b informačního zákona. Konstatoval, že nemá kupní smlouvu k úložišti radaru, neboť snímky jsou ukládány na virtuálním serveru zvaném S-RADAR, který je nainstalován na serveru městského úřadu pomocí programu VMware, a instalaci provedli pracovníci úřadu. Žalovaný toto rozhodnutí potvrdil a odvolání žalobkyně zamítl v záhlaví uvedeným rozhodnutím. Uvedl, že k virtuálnímu úložišti nemusí existovat smlouva či faktura, pokud povinný subjekt provozuje virtuální úložiště na své výpočetní technice a pomocí vlastních zaměstnanců. Žalobkyně brojila proti rozhodnutí žalovaného správní žalobou.

[4] Krajský soud žalobu zamítl. Vysvětlil, že povinný subjekt poskytne pouze požadovanou informaci. Z žádosti, ani z jejího doplnění nevyplývá, že žalobkyně požadovala informace týkající se pevných disků fyzického úložiště povinného subjektu. Ve zbytku soud odkázal na odůvodnění rozhodnutí žalovaného.

II. Důvody kasační stížnosti

[5] Žalobkyně (stěžovatelka) podala kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s. ř. s.), a navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalovaného, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[6] Stěžovatelka namítala, že krajský soud posoudil její žádost o informace v rozporu se spisem. Požadovala nákupní doklad k pevnému disku, na který jsou ukládány snímky z rychloměru, nikoli nákupní doklad k serveru S-RADAR. Data jsou ukládána na fyzické hardwarové úložiště, a to i v případě, že na určitém souhrnu hardware (operační paměti, procesoru, pevném disku) běží virtuální server. Je proto bez významu, že S-RADAR není fyzickým, nýbrž virtuálním serverem; běží na technických prostředcích povinného subjektu, který je musel nakoupit. Požadovaný doklad o nákupu tedy musí existovat.

pokračování

III. Vyjádření žalovaného

[7] Žalovaný obsáhle shrnul průběh řízení o žádosti o informace. S odkazem na povinný subjekt uvedl, že S-RADAR je virtuální server běžící na fyzickém serveru. Virtuální server by bez fyzického serveru nemohl existovat. Fyzický server musí mít dostatečnou kapacitu úložiště a nástroj pro virtualizaci. Samotný vznik virtuálního serveru pak zajišťují IT pracovníci povinného subjektu dle jeho potřeb. Fotografie jsou uloženy na virtuálním serveru S-RADAR využívajícím kapacity a hardware fyzického serveru. Dle žalovaného se k virtuálnímu serveru přímo nevztahují smlouvy či faktury. Stěžovatelka tedy požadovala neexistující informaci.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, má požadované náležitosti a je projednatelná. Soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost je důvodná.

[10] Předmět sporu mezi účastníky soudního řízení správního spočívá v přesném určení informace, kterou stěžovatelka požadovala.

[11] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatelka požadovala nákupní doklady k úložišti, na které jsou ukládány fotografie pořízené rychloměrem. Povinný subjekt ji vyzval k upřesnění pojmu *úložiště*, přičemž uvedl, že fotografie jsou ukládány na server S-RADAR. Stěžovatelka v upřesnění žádosti zejména zdůraznila, že požaduje nákupní doklady právě za to úložiště (disk, diskové pole, disketa), na které jsou na serveru ukládány snímky z rychloměru.

[12] Nejvyšší správní soud uvádí, že povinný subjekt je vázán formulací srozumitelné žádosti o informace a není povinen poskytovat výslovně nepožadované informace (rozsudek ze dne 7. 8. 2013, č. j. 1 As 47/2013 - 52). Není-li z žádosti zřejmé, jaká informace je požadována, povinný subjekt vyzve žadatele, aby žádost upřesnil (§ 14 odst. 5 písm. b) informačního zákona). Výzva však nemůže být toliko formální; povinný subjekt ji musí formulovat tak, aby žadateli umožnil odstranit nedostatek bránící poskytnutí požadované informace. Jedná se o projev zásady vstřícnosti, na níž je založen proces poskytování informací (rozsudek ze dne 18. 1. 2018, č. j. 10 As 302/2017 - 28, bod 17). Příležitě tuto zásadu vysvětlil Ústavní soud v nálezu ze dne 29. 6. 2021, sp. zn. III. ÚS 3339/20, bod 61 (stěžejní pasáž podtržena soudem): „Obecně řečeno, nelze po laické veřejnosti, tzn. žadatelích o informace spravedlivě požadovat, aby předjímalí, zda se povinné subjekty dokáží s jejich požadavky vypořádat či nikoliv, proces poskytování informací průběžně monitorovali a pouze na základě vlastní úvahy do něj aktivně zasahovali případnou modifikací svých žádostí. Povinný subjekt má být profesionálem znalým práva, který má žadatele procesem poskytování informací provést tak, aby jim bylo v maximální míře vyhověno; je nepřijatelné, aby odpovědnost za zdárné vyřízení žádosti přesouvaly povinné

subjekty na žadatele a vytýkaly jim nedostatek aktivity tam, kde má být aktivní právě správní orgán. Lapidárně vyjádřeno: povinný subjekt má hledat způsoby maximálního vyhovění podané žádosti, a nikoliv důvody, jak jejímu vyhovění zabránit.“

[13] Kasační soud konstatuje, že povinný subjekt neprovedl stěžovatelku procesem poskytování informace tak, aby měla co největší šanci získat požadovanou informaci. Sice stěžovatelku vyzval k upřesnění pojmu *úložiště* a poučil ji o každodenním ukládání snímků z rychloměru na server S-RADAR. Opomenul jí však vysvětlit, že server S-RADAR je virtuální a nikoli fyzický server, a důsledky s tím spojené pro poskytnutí požadované informace. Toto pochybení povinného subjektu přitom mělo zásadní vliv na vyřízení žádosti o informace. Stěžovatelka se mylně domnívala, že se jedná o fyzický server, a svůj požadavek upřesnila tak, že požaduje nákupní doklad od jeho pevného disku (technické součásti). Povinný subjekt následně žádost částečně odmítl právě s odkazem na to, že virtuální server nemá technické součásti, protože fyzicky neexistuje. Tedy vztah mezi virtuálním a fyzickým serverem stěžovatelce osvětlil až v rozhodnutí o odmítnutí žádosti.

[14] Kasační soud podotýká, že stěžovatelka neměla jiný způsob, jak zjistit, že se jedná o virtuální server; musela spoléhat na to, že ji povinný subjekt sdělí vše podstatné pro upřesnění žádosti. To však povinný subjekt neučinil. Stěžovatelka se dozvěděla až z prvostupňového rozhodnutí, že jde o virtuální server, který nemá fyzické součásti. Povinný subjekt porušil zásadu vstřícnosti při poskytování informací, neboť stěžovatelce neposkytl všechny údaje nezbytné k upřesnění její žádosti. Rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti je proto nezákonné. Krajský soud tento nedostatek nenapravil, protože jeho rozsudek nezákonný.

V. Závěr a náklady řízení

[15] Nejvyšší správní soud shledal námitku stěžovatelky důvodnou. Krajský soud pochybil, neboť aproboval nesprávný postup povinného subjektu a žalovaného při vyřizování žádosti o informace. Kasační soud proto všechna tato rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení dle § 110 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1, odst. 3 a odst. 4 s. ř. s. Povinný subjekt v novém řízení řádně poučí stěžovatelku o povaze a fungování virtuálního serveru S-RADAR, včetně vysvětlení vlivu těchto skutečností na poskytnutí požadované informace, a umožní jí upřesnit žádost o informace.

[16] Kasační soud nenařídil povinnému subjektu informaci přímo poskytnout dle § 16 odst. 6 informačního zákona, protože zatím není jasné, jakou informaci bude stěžovatelka požadovat. Povinný subjekt ji nejprve musí řádně poučit a teprve poté může stěžovatelka upřesnit svou žádost.

[17] V případě, že Nejvyšší správní soud zruší rozsudek krajského soudu a současně i rozhodnutí správního orgánu, je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 věty první ve spojení s § 120 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení, nestanoví-li tento zákon jinak, má

pokračování

účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[18] Stěžovatelka měla ve věci plný úspěch, proto má vůči žalovanému právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před krajským soudem a Nejvyšším správním soudem. Náklady řízení jsou zejména zaplacené soudní poplatky, odměna zástupce stěžovatelky a jeho hotové výdaje (§ 57 odst. 1 s. ř. s.).

[19] V řízení o žalobě stěžovatelka uhradila soudní poplatek ve výši 3 000 Kč za podání žaloby Zástupce stěžovatelky, JUDr. Petr Doležal (advokát), učinil 2 úkony právní služby: příprava a převzetí zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], a sepsání a podání žaloby (§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu). Za dva úkony náleží zástupci stěžovatelky mimosmluvní odměna ve výši $2 \times 3\,100$ Kč, celkem tedy 6 200 Kč. Náhrada hotových výdajů sestává z paušální částky 600 Kč (2×300 Kč dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupce stěžovatelky byl v řízení o žalobě plátcem DPH, pročež mu náleží částka odpovídající sazbě daně ve výši 1 428 Kč. Odměna a hotové výdaje advokáta činí 8 228 Kč. Celkové náklady řízení o žalobě činí tedy částku 11 228 Kč.

[20] V řízení o kasační stížnosti stěžovatelka uhradila soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč. Zástupce stěžovatelky, JUDr. Petr Doležal, učinil jeden úkon právní služby: podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], v hodnotě 3 100 Kč. Náhrada hotových výdajů sestává z paušální částky 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupci stěžovatelky náleží částka odpovídající sazbě DPH ve výši 714 Kč. Celkové náklady stěžovatelky v řízení o kasační stížnosti činí 9 114 Kč.

[21] Celkové náklady stěžovatelky v soudním řízení správním činí 20 342 Kč. Žalovaný je povinen zaplatit tuto částku stěžovatelce k rukám jejího zástupce, JUDr. Petra Doležala, advokáta, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. října 2024

Lenka Kaniová
předsedkyně senátu